cit. vl. nař. mohli prodávati a dodávati obilí.*)

Rozdíl mezi pojistnou příhodou a škodnou událostí.

V rozhodnutí z 28. ledna 1937, Rv I 565/35, Vážný 15.769, uvádí nejvyšší soud:

Pojistnou příhodou při odpovědnostním pojištění není již pouhé poškození třetí osoby provozem silostrojů, nýbrž k ní jest zapotřebí také, aby poškozený uplatnil proti pojistníku své nároky ze škodné události, neboť tím se teprve mění ručební povinnost pojistitele v povinnost plniti. To plyne z čl. I. všeob. pojišťov. podmínek, shodneho s § 120 zákona, kde se praví, »že pojistitel jest povinen zprostiti pojistníka škody, jestliže a pokud by byly na základě tuzemských zákonných ustanovení o odpovědnosti na něho vzneseny jako na osobu náhradou povinnou nároky odvozené z nějakého smluvně označeného zdroje nebezpečí...« Doba vzniku pojistné příhody z téže škodné události může tudíž býti různá podle doby, kdy byl vznesen nárok poškozeným, a na pouhém oznámení škodné události (ručební povinnosti) nemá pojišťovna při odpovědnostním pojištění ani zájmu, poněvadž jí tím nevzniká ještě povinnost k plnění.

Advokatenkniffe.

Advokát Dr. E. J. Haas ve Fryštátě nám píše ke glosám uveřejněným v sešitech 3, str. 104, a 9, str. 279, toto:

»Když říšský soud a býv. rak. nejvyšší soud akceptovaly umělé založení sudiště dle § 99 j. n. tím způsobem, že žalobce žaluje žalovaného u nepříslušného soudu svého bydliště v tuzemsku a pak po odmítnutí žaloby ho může prý znovu žalovati u téhož soudu, neboť cizozemský žalovaný nyní prý má útratovou pohledávku v tuzemsku, příčí se tyto zásady zajisté účelu tohoto zákonitého ustanovení.

To správně poznal náš nejvyšší soud v rozhodnutí Vážný 1051, vysloviv, že »tento nárok na náklady není jměním cizozemského žalovaného ve smyslu uvedeného zákonného místa. Opačný názor... by vedl k zneužití ustanovení § 99 j. n. a k obcházení zákona, k čemuž soud nemůže svou pomoc poskytnouti.« Toto stanovisko zaujal náš nejvyšší soud též v rozhodnutí Vážný č. 3882, ve kterém také předvídá »umělé« založení sudiště dle § 99 j. n.

Samozřejmě nelze než plně souhlasiti s tímto názorem.«

Ještě CPO a soudnictví.

V Právní praksi č. 9 byl pod tímto nadpisem uveřejněn článek, v němž vysloven byl názor, že nastane-li v případě poplachu zmeškání, že nutno je odčiniti návrhem na navrácení v předešlý stav, což je přirozeně pro zmeškalou stranu spojeno mnohdy se značnými útratami, a apeluje se na ministerstvo spravedlnosti, aby dalo soudům pokyny, aby braly zřetel na to, jak dlouho překážka nastalá cvičením CPO trvala, a že z moci úřední mají v takovýchto případech soudní roky o dobu trvání překážky (obyčejně ¼ nebo ½ hodiny) posunouti a vyčkati, zda se strana nedostaví po odpadnutí překážky.

Civilní řád soudní má však sám dostatečná ustanovení a není proto třeba, aby ministerstvo spravedlnosti vydalo nějaký pokyn, při čemž nutno i upozorniti, že položení roku i jeho odročení jest věcí soudcovského rozhodování (§ 130 věta druhá, § 134, odst. I., prvá věta c. ř. s. a §§ 96 a 98 ústavní listiny).

Nemůže býti pochyby o tom, že cvičení CPO jest po případě pro stranu, ubírající se k soudu, překážka nepřekonatelná nebo přece jen velmi značná, neboť zákaz pohybu na ulicích se stal na úřední rozkaz, jeho nedodržení jest trestné a každý občan jest povinen uposlechnouti rozkazu.

Proto loyální občan, který uposlechne rozkazu, nemůže býti na tom hůře, než občan neposlušný, který rozkazu nerespektuje a jakýmkoliv způsobem pokračuje v cestě.

*) V příštím čísle, t. j. v prvém čísle nového ročníku, přineseme vyjádření pisatele článku »Stává Čsl. obilní společnost po právu?« jakož i další poznámky k této sporné otázce s hlediska ryze právního. — Pozn. red.